

til at søge at bevise, medens der i Virkeligheden ikke synes at ligge nogen stor Overbevisning bag Kommissionsbetænkningen. Det er blevet sagt og ikke med Urette, at det var den nu afdøde Professor Panum, som var Hovedmanden i denne Kommission, og man har ment, at denne Mand, som i mange Aar havde virket paa disse Steder, og som omfattede særlig Frederiks Hospital og kirurgisk Akademi med en vis Pietet, daarligt har kunnet forjone sig med den Tanke mod Slutningen af sin Levetid at skulle flytte bort herfra, og jeg tror ogsaa, at det forholdt sig saaledes. Derfor skal man ikke undre sig over, at Regjeringen, efter at den i 1881 har nedsat en Kommission og faaet Svar fra den, nu 7 Aar efter kommer frem med en helt anden Motivering og tilslige et helt andet Resultat, end det, hvortil den Kommission kom, som hvis Medlemmer man havde valgt de mest videnskabelige og ansete Mænd, man den Gang havde indenfor disse Omraader. Man skal ikke undre sig over, at man nu underkender disse Herrers Mening. Naar man læser Motiverne og Lovforslaget, synes det nemlig nu som aldeles afgjort for Ministeriet, at disse Institutter skulle flyttes. Kommissionen kom den Gang tillige til det Resultat, som Ministeriet tiltraadte, og som blev sat i Kraft, at Frederiks Hospitals kollegiale Bestyrelse skulde forandres til en administrerende Direktør, der fungerede direkte under Ministeriet. Efter at en saadan Post var bleven oprettet, var først Landssthingsmand Fischer Direktør og derefter en anden Herre, og begge disse have med stor Kraft arbejdet paa at faae den Ordning i Stand, som nu her foreslaas. Ogsaa for de videnskabelige Institutter, de anatomiske, pathologiske og fysiologiske Institutter, har man nu foreslaaet, at de skulde opføres Bygninger, og samtidig at de skulde knyttes nær til Omflytningen af og Nybygningen for de andre Anstalter. For disse Spørgsmaalss Vedkommende kan man dog fra Motiverne vinde Klarhed; Kommissionens Betænkning underkendes, og der anføres en Række Grunde imod det nuværende Frederiks Hospitals Beliggende, dels hentede fra den snævre Plads, som Bygningen har, dels fra de mangelfulde Lokaler, og endelig ogsaa fra den Frygt for epidemiske Sygdomme, som Grundens Bestaaenhed giver Anledning til. Naar man derimod kommer til det andet Spørgsmaal, hvorfor disse Bygninger skulle flyttes, og hvor de nye skulle opføres, saa staar man i Virkeligheden over for et Alternativ, som Ministeriet ikke paa dette Stadium, hvor det dog har ment at kunne foreslaa Lovforslaget, synes at have kunnet

stasse tilstrækkelig oplyst. Gjennem en Kontrakt, som jeg senere skal komme tilbage til, mener man, at der nu er givet Ret over Fællederne, og har saa foreslaaet to forskellige Byggepladse, den ene paa Blegdamsfælleden og den anden paa Østerfælled. Det foreskommer mig paa Forhaand mærkeligt, at Ministeriet ikke har kunnet komme til nogen endelig Klarhed om, hvor man skulde bygge, men forelægger os her i Folkethinget Sagen rent alternativt, idet der siges, at der kan bygges enten paa det ene eller det andet Sted, uden at Regjeringen selv veed, hvor det vil være bedst at opføre disse Bygninger. Jeg kan ikke forstaa, at der, for at komme til et Resultat her, kunde kræves Andet end Forespørgsler og Erklæringer fra de Autoriteter, hvis Mening Ministeriet i en saadan Sag maa indhente, og jeg kan ikke forstaa, hvorfor det kan kræve saa lang Tid at komme til et Resultat, som man jo maa tro, det har krævet, siden Lovforslaget først er forelagt nu, og jeg kan ikke ret indse, hvad Nytte det er til at forelægge Lovforslaget, inden man virkelig veed, hvor man vil lægge Bygningerne. Ser man saa i Motiverne for at forstaa, hvad der er Grunden til, at man valter mellem de to Byggeplaner, saa viser det sig, at det nærmest er den, at den ene Plads ligger paa Blegdamsfælleden lige op ad Blegdamshospitalet, det vil sige Hospitalet for særlig smitsomme epidemiske Sygdomme, og man altsaa synes at komme i en i alt Fald i Lægmands Dine foruroligende Nærhed heraf, hvis man vælger denne Plads til derpaa at opføre Fodjelsstiftelsen og Hospitalet. Jeg kan ikke ret forstaa, hvorfor man ikke allerede nu har Erklæringer fra Sundhedskollegiet, fra Stadslæggen, eller hvem den ærede Minister maaste ellers vil forespørge hos, saaledes at vi dog kunne komme til at tage en vis Stilling overfor dette Lovforslag; men paa Forhaand synes det jo rigtig nok noget mærkeligt, at man, naar man vil flytte Frederiks Hospital, fordi dets Beliggenhed siges at begunstige Fremkomsten af epidemiske Sygdomme, og naar man vil forandre Hospitalets Anordning, saaledes at man gaar bort fra det Kafernesystem, som nu i Virkeligheden er det raadende paa Frederiks Hospital, til Pavillon-systemet, hvilket jo vil sige, at Patienterne adskilles i mange smaa Bygninger med megen Plads og Luft og maaste ogsaa med Træplantninger imellem, saa just vælger at lægge disse Bygninger i Nærheden af et Hospital, hvor særlig smitsomme Sygdomme behandles. Jeg kan ikke afgjøre, om der kan være Tale om Smitte paa den Afstand, hvori Hospitalerne skulle ligge fra hinand